

Skandinaviens Stjerne.

Organ for de Sidste Dages Hellige.

Sandheden, Kunststaben, Ørden og Troen ere forenede.

18. Aarg. Nr. 3.

Den 1. Novbr. 1868. Præis: 6 Sk. pr. Bsp.

Bemærkninger af Præsident B. Young
i det nye Tabernakel i Saltfostaden den 16de August 1868.

(Fra „Deseret News.“)

Jeg ønsker at gjøre nogle Bemærkninger til Israels Eldster, der ere kaldede til at prædike Evangeliet hjemme ogude, og kaldede til at administrere Guds Huses Ordinancer. Mine Bemærkninger ville ogsaa være anvendelige for Søstrene, dersom de ønske at modtage samme. Jeg ønsker at sige, at naar jeg seer de Eldste i Israel, der ere ligegyldige og uagt-paaagivende, de, der bortodde Tiden og forsemme at bivaane Hoiraadet og andre Forsamlinger, der give Lejlighed til at vorde belærede, min Erfaring har igjen-nem den største Deel af syrgetyve Åar lært mig, at de aldrig gjøre Fremstridt, de ere som de vare og saaledes som de udentvivl ville blive. Jeg bemærker ogsaa, at de Eldstes Sæder her i Tabernallet meget ofte staae ledige. Ligeledes bemærker jeg i Hoiraadet, hvor individuelle Sa-ger ofte forhøres, og i hvilke Regjering og Loves Grundætninger ofte ere ind-

villedede, at dersom en Eldste kan gjøre Undstykning, vil han udeblive. For mig selv kan jeg sige, at dengang Propheten Joseph var iblandt os, forsomte jeg aldrig Lejligheden til at komme i hans Nærværelse, hore ham tale enten offentlig eller i privat Raad, for at jeg kunde hente Belærelse fra den samme Kilde, hvorfra han talte, at jeg kunde erholde Kundstab til at udlægge og belære, naar det gjordes nødvendigt. Min Erfaring lærer mig, at det store Held, hvormed Herren har kronet mit Arbeide, kommer deraf, at jeg søgte Viisdom. Mine egne hødelige Brodre, der meget sjeldent ind finde sig paa mit Contoir, vilde, dersom de vare tilstede, naar jeg lærer Brodrene Regjerings-Principer og underviser dem om hvorledes de skulle udøve samme blandt Familier, Naboer og Nationerne, forlade Contoaret, som om de omhandlede Sager ikke vare af nogen Betydning, og dette

er tilfældet med mange af de ældste i Kirken. Dette frænker mig. I Propheten Josephs Dage var saadanne Dilemme dyrebare for mig end alle Verdens Helligheder. Ingen Gjenstand funde bringe mig til at lade en Lejlighed til at høre Prophetens Undervisning gaae ubenyttet, ja selv om min Fattigdom havde været saa stor, at jeg havde maattet laane Levnetsmidler til Hustru og Børns Underholdning. Dette er Hemmeligheden med Hensyn til Eders ydmige Ejeners Held. Jeg tilegner Israels Eldster disse Bemærkninger.

Broder Carrington har talt om sin Mission og lange Ophold hjemme. Jeg veed ikke, om jeg aldeles kan undskynde ham, men jeg tænker, at mine Bemærkninger tildeels ere til hans Fordeel; alligavel hove vi kaldet ham til en saa ansvarfuld Blads i Kirken. Hvis Broder Albert Carrington, der nu er rede til at gaae til et fremmed Land for at prædike Evangeliet, ikke er i stand til at lære Jordens Nationer Evangeliet og samle dem til Zion, da er det hans egen Skyld. Han har været tilstede i Raadsforhandlingerne, bestandig siden han kom ind i Kirken. Andre have været her med os den hele Dag, og ere de ikke i Besiddelse af Viisdom, saa er det deres egen Skyld.

Jeg ønsker nu at sige nogle saa Ord med Hensyn til en Benævnelse, der af og til er brugt i vor Midte. Det er Benævnelsen „Hedning.“ Jeg har forklaret dette flere Gange for Eldsterne, saavel offentlig som privat. Jeg var lidt forbauset ved at høre dette Udtryk benyttet, som det var tilfældet denne Eftermiddag. Hedning eller hedensk kan kun anvendes paa dem, der forlæste Evangeliet og ikke ville underkaste sig og annehmen Saligjørelsens Plan. Ville I ihukomme dette? Det kan kun anvendes paa dem, der modsatte sig Gud og hans Rige. Dengang

Joderne, som et Folk, vare paa deres Høidepunkt, benævnedes de nærliggende Nationer „Hedninger.“ Hvorfors? Fordi Nationerne modsatte sig de Abenbaringer, Love og Anordninger, der af Herren vare fundgjorte for Abraham, Isak, Jacob og Moses til Israels Veiledning. Denne Benævnelse kan ingenlunde anvendes paa denne eller andre Nationer kun fordi de ikke ere af vor Tro. På Grund af de i disse Dage udøvede Gjerninger funde man betragte selv Joderne som Hedninger, men det kan ikke anvendes paa dem, thi de ere af den udvalgte Sed. Blandt Nationerne findes en stor Blanding, men der ere iblandt dem endnu mange Missioner, hvilke vi ville samle ind i denne Kirke. Husster dette, o Israels Eldster, og anvender ikke Benævnelsen Hedning paa en Mand, blot fordi han ikke er dobt. Der vil komme Nogle af det rene hedenske Blod ind i denne Kirke. Nogle Faar ere allerede, men ganste Faar. Naar en Person af øgte hedensk Blod af Hjertets Oprigtighed vilde underkaste sig Evangeliet, blive dobt og modtage Haandspaalæggelse af en bemyndiget Herrrens Ejener, vil det see ud som han havde Krampetrækninger, fordi den Hellig-Lands Kraft vilde komme over ham og fornøje det modstridige Blod, det vil strax komme i Bevægelse, og det kunde maastee stee, at den, der erholder Haandspaalæggelse, vilde styrte om paa Gulvet. Dette har jeg seet; det er en Folge af den Hellig-Lands Kraft, hvilken paavirker Modstanderens Kraft i det samme Individ. Hvem der har været i vores Raadsforhandlinger, ville ingenlunde anvende Navnet Hedning paa en Mand eller Kvinde, kun fordi han eller hun ikke er dobt.

Jeg ønsker, at Brodrene maatte lære dette, saavel som alt Andet, hvad der er nyttigt.

Sæg vil tale nogle saa Ord angaaende den Afsondring, som Broder Carrington omtalte. Vi ere komne ud fra Verden, paadet vi kunde sige Synden et Farvel; vi ere ikke kun Verdens Salt, men ogsaa Verdens Lys. Kunne I antage, at en Mand tænder et Lys og sætter det under en Skjelpe, at det ikke sees? Nei. Kunne I troe, at vor Fader, der har aabenbaret Veien til Liv og Salighed, hvorpaa Enhver skulle vandre for at erholde det evige Liv, vil stjule dette Lys under en Skjelpe? Nei, han har sat det paa en Lysestage, hvilken er anbragt paa det Sted, at hele Verden kan see Lyset. Ere vi afsondrede? Nei, jeg tænker ikke saaledes. Vi ere ved den store Vej fra Hav til Hav. Det, jeg fortryder med Hensyn til Jernbanen, er at der er Tale om at lægge den paa den nordre Side af Saltsoen. Vi ønske den igjennem denne Stad. Endvidere er det Forsøg, at lægge Jernbanen nordenfor Staden, en Krenkelse for denne Byes Indvaanere. Der vilde aldrig have været Telegraph eller Jernbane over Fastlandet, og Postforbindelsen med Californien vilde ikke være blevet oprettet før om en Menneskealder herefter, dersom de Sidste-Dages Hellige ikke havde været her, hvorfor vi nu, da der er Tanke om at gaae denne Stad forbi med Jernbanen, ansee det for en Hornærmelse mod os.

Vi bryde os ikke meget derom, thi vi ere vante til at være forurettede. Langt-ira ikke at ønske en Jernbane herigjennem, stulde den for flere Aar tilbage være blevet bygget. Da vi først reiste hertil, undersøgte vi Terrainet, hvor en Jernbane kunde lægges, og vi havde seet hen til den Tid, da den skulle bygges. Havde Regjeringen gjort, hvad den sylder Landet, havde Jernbanesforbindelsen mellem de to Have for længe siden været tilveiebragt, istedetfor at føre Krig og dræbe Landets Beboere.

Saadanne ere mine Toleiser med Hensyn til Jernbanen, og enten den lægges igjennem denne Stad eller ikke, er det vel, thi Gud regjerer og han styrer enhver Ting som han vil. Vi kunne handle, men han bestyrer. Mennesket beslutter, men Gud afgør Sagen, hvilket han gør bestandig, og det er vel. Ligesaa vel er det, som det er at Græshopperne komme og lære os hvad Herren kan udføre, naar han affer Dommen og aabner sit Konkammers vinduer. Han kan tugte eller fortære en Nation med Græshopper, om han vil. Om vi ikke forstaae dette, skulle vi dog komme til at forstaae det, thi vi skulle faae Beviis derpaa, og vi ville blive istand til at see og forstaae Guds Styrelse. Han lærer os at sammenpare Brødstoffe. Hvormange af vores Søstre, som ere her, have gaaet paa Ageren for at sanket den, istedetfor at oplegge den til et Forraad, have solgt den for en Ubetydelighed for at fåe en lille Gjenstand til Smykke for deres Hatte, et Belte eller nogle intetfigende Ting, der bare af ingen Nutte. Herren er ifærd med at lære os, og vi maae begynde at forstaae hans Styrelse. Herren forstaaer sin egen Gjerning og Alt er ret.

Nu nogle saa Ord med Hensyn til at prædike. Den største og mest tydelige Prædiken, der kan holdes, og som nogensinde er holdt paa Jordens Overslade, er en Mands Handlemaade. Ingen anden Prædiken kan lignes ved denne Slags. Kunne vi prædike for Verden paa denne Maade? Ja, vi prædike for Verden ved at pryde vores Gader og offentlige Steader med Træplantninger. Naar Verdens Mennesker komme hertil fra Nord, Syd, Øst eller Vest, beundre de vor Flid for at forstjonne vore Stæder, og de sige: „Eders Stad med dens Vandstrømme og smukke styggefulde Træer er lig et fuld-

komment Paradis." Enhver lille Bolig, hvor uanseelig de ere, omgives af smukke Haver, og de Fremmede ønske at vide hvem dette Folk er, der lægge saa megen Flid paa at forstjonne og pryde deres Stad. Da er det de fattige Mormoner, som ere blevne drevne hen til Bjergene. Jeg er blevne dreven fra en god og betydelig Ciendom frem Gange. Mange af mine Brodre ere behandlede paa samme Maade, men her ere vi igjen, og ere især med at lære Menneskene at være driftige, hvorledes de kunne erholde deres eget Brød, forsørđige deres egne Klæder og samle Jordens Frugter om dem selv, at ingen Mangel skal opståae iblandt Befolkningen. Er ikke dette priisværdigt? Jo, det er; og denne Nations Statsmænd — de af dem, der have Forstand — lægge Mærke til dette Folks Industri og beundre samme. Er dette at prædike? Ja, og der ere Mange i Verden, hvilke ville vorde "indsamlede. Mange af de Mænd, jeg for nævnte, vilde nu komme hertil og med dem Tusinder efter Tusinder, dersom vi Sidste-Dages Hellige varer populære. „Hvad," ville Nogle sige, „disse agtværdige Mænd?" Ja, de vilde sige: „Jeg ønsker at blive dobt, jeg beundrer Eders Fremadstriden og Duelighed i Regjeringsanliggender. I have et Regjeringsystem, der ikke er at opdage noget andet Sted. I forstaae at regjere Byer, Territorier og en Verden og jeg ønsker at forene mig med Eder." Alt forene sig med dette Folk, vil ikke tjene til noget Godt, medmindre de, som gjøre dette, have Kjærlighed til Gud i deres Hjerter. Dersom disse, der ei have Tro og Kjærlighed i deres Hjerter, vilde forene sig med dette Folk, vilde disse Tanker være fyldte med saadanne Ting, der vilde forføre de Oprigtige og Ustyldige og lede dem paa Afsvie. Jeg seer hen til dette, og er overbevist om, at Herren ingen-

lunde vil gjøre os populære. Hvorfor? Jo, fordi at hele Hælvede vilde komme ind i Kirken. Vi maae være saaledes, at de, der ere i Verden, ville pege Fingre ad os. Endstændt det siges allevegne, at vi ere retstafne, flittige, sandsærđige, dydige og viliige til at gjøre Opoffrelse, og som et Folk betragtet, i Besiddelse af store moralste Egenstaber, maae vi dog paa samme Tid anses for Ullerde og Samfundets Udstud og underkastes Verdens Had. Hvad er Aarsagen til alt dette? Christus og Belial kan ikke være Venner.

Når jeg seer dette Folk voxe og stride fremad, soler jeg, at der er mere Fare, end naar det er i Fattigdom. Alt drives fra Stad til Stad og tilsidst hen til Bjergene er ingen Fare imod at blive rige og hilses af Fremmede som et udmarket Samfund. Jeg er kun bange for een Ting, og det er, at vi ikke efterlevle vor Religion og tildeels gaae lidt bort fra Retsfærdigheds Bei voro Venner imode. Det siges, at dersom vi vilde opgive Læren om Fleerkoneri, skulle vi strax optages som Stat i Unionen og hilses som en Undlings Stat iblandt de Forenede Stater paa Grund af vor Flitighed og gode Orden.

Der kunde spørges, bleve vi drevne til disse Bjerge som en Folge af Fleerkoneriet, eller bleve vi drevne fra Staten New York til Ohio, forfulgt og havet fordi vi troede eller udøvede Fleerkoneri? Nei. Var Joseph Smith forfulgt og drevet fra Pensylvanien til Staten New York og fra New York tilbage til Pensylvanien og Proces efter Proces anlagt imod ham for Fleerkoneriets Skyld? Nei, ingenlunde. Dengang vi bleve drevne fra Jackson til Clay, deraf til Caldwell, Davis og andre Countyer, og tilsidst fra Staten Missouri, stete det for Polygamietets Skyld? Paa ingen Maade. Da

vi blevne drevne fra Nauvoo efter at have gjort denne Stad lig Edens Have, var det fordi Polygami var saa modbydeligt for Folket? Nei, det var ikke endnu oftentlig bekjendt for Verden. Hvorfor var det da, at vi maatte forlade Stat efter Stat og til sidst de Forenede Stater? Fordi „I ere Mormoner og vi høde Eder.“ Ja vi forstaæ godt Aarsagen og Roben til dette Had. Det har sin Oprindelse fra Prædikestolene, der betrædes af forståede Præster. De sige: „Dette Folk er i Besiddelse af en Foreningskraft, som vi ikke besidde,“ og „dersom vi lade det blive ved, vil det komme og borttagte baade vort Land og Folk,“ og „vi ville komme til at miste vores gode Embeder.“ Fra Præsterne og andre Hunde, som sige sig at være Christne, men som ikke ere bedre end Djævelene i Helvede, har dette Had forplantet sig iblandt Politikere, og saa have de forenet sig om at have os. Hvorfor? Fordi Guds Sons Præstedomme er iblandt dette Folk, og vores Hjender veed, at om de lade os i Fred, ville vi omvende Verden og bringe den til at adlyde Christi Love.

Djævelen siger: „Jeg har besiddet Herredommets i Verden i sex tusinde Aar, og mene I at jeg skulde opgive det, nei, jeg skal holde ved, og for de Sidste-Dages Hellige nogensinde skulle komme i Besiddelse af en Fodbrede Jord, skulle de tilkæmpe sig den Tomme efter Tomme.“ Vi ville altsigeværlig kæmpe imod ham indtil vi saae Overhaand og Indflydelse nok til at omvende denne Klodes Beboere.

Jeg og enhver trofast Eldste i Israel ønsker, at dette Folk maa være virkelige Sidste-Dages Hellige. Hellige i Ord og i tanker, naar de sove og naar de vaage, naar de legge sig og naar de opstaæ, naar de gaae ud og naar de gaae ind. Vi ønske, at ethvert Individ vil leve for sin Religion, og naar vi gjøre

det, da ville vi have Indflydelse, og Djævelen kan ikke gjøre dersor.

Vi ville vinde Indflydelse i Forhold til vor Flid for at efterleve vor hellige Religion. I vor Omgang med dem, der ere omkring os, men ikke af vor Tro — falder dem ikke Hedninger — skulde vi lade vort Eksempel være saaledes, at de er værd at efterlignes, thi da vil den Nestasne iblandt dem sige: „Jeg gjetter mig til, at I ere retstasne, hvorfor jeg tænker at komme og være hos Eder.“ Tufinder af dem, der give Agt paa os, forstaæ at vi ere redelige. Hvad siger den Mand, der har en Datter, som han ønsker at have bevaret fra Forserelse? Han siger: „Jeg vil bringe hende til Mormonerne og lade hende tilbage hos dem, fordi jeg veed, at hun der er betrygget, thi Mormon-Eldsterne ville beskytte hende indtil Doden, endstjordt de have flere Hustruer.“ Vi vilde beskytte hende, om vi aldeles ingen Hustruer havde, og uden vi gjorde det vare vi ikke Hellige.

Mænd, der ville foretage Meiser og lade deres Familier tilbage, sige: „Vi vilde bringe vores Familier til Mormonerne og lade dem være der, thi da ville de være beskyttede.“ Jeg skal anfore, hvad der blev sagt af en sagtværdig Mand, som havde til Sædvane at være her. Han sagde: „I New York trænger jeg til at have dobbelte Slaaer for Dorene, brandfrie Skabe, og det ene Gjemmested indenfor et andet, og omendstjordt saaledes forvaret, føler jeg mig dog ikke tryg ved at have mine Penge der; men naar jeg er i Saltsøstaden, er jeg betrygget.“ De Sidste-Dages Hellige skulde leve saaledes, at denne Tillid maatte forøges.

Jeg ønsker, at enhver Mand og Kvinder vilde leve saaledes, at de, som ere omkring os, hvilke ønskede at deres Born blevne lært Sandhed og Rettsærdighed, vilde anbringe dem hos en „Mormon-

Familie." Dersom vi efterleve vor Religion, ville vi være retstafne, sandsærdige og oprigtige i alle Ting. Lader os gjøre mod Andre, hvad vi vilde de skulde gjøre mod os under samme Omstændigheder. Om vi handle saaledes, ville vi blive agtede. Djævelen kan ikke lade være at respektere os. De, der ere i Helvede, ville sige om os: "Dette er et Folk, som vi ikke ere i stand til at bringe til at udøve Uret, og vi ville opgive at forsøge derpaa." Jeg ønsker, at denne Stad maa blive helliget. Maatte Folket leve som det bør, hellige sig selv for Gud og hans Sag. Denne Byes Grund er helliget og indviet til Herrn, og Fjendens Magt kan her ingenlunde vinde Fodfæste, dersom vi hellige os selv. Kan dette udstrækkes til andre Steder? Ja, til Byer, Countyer og over al Jordens, indtil den er fritjøbt og helliget og Folket gjengivet de Rettigheder, som Gud har bestemt for denne Jords Beboere.

Lad mig sige nogle saa Ord med Hensyn til Zion. Vi bekjende at være Zion. Dersom vi ere rene af Hjertet, da ere vi det, thi "Zion ere de Rene af Hjertet." Nogle ville maa ske spørge: "Wil Enhver vorde Sidste-Dages Hellig, naar Zion er opbygget og Loven traadt i Kraft?" Nei. Wil der da være saamange forskjellige Klasser og Troesbekjendelser som der nu er? Jeg veed ikke, enten der vil blive netop saamange som der nu er eller flere, men ejster hvad jeg veed vil der blive flere end 666 Samfund. Jesus er gaaet hen at berede Sted for enhver Skabning. Hvem ville da gaae bort som "Fordøvelsens Sonner" og modtage Gjengjældelsens Dom? Ingen uden dem, der have synet imod den

Hellig-Aand. Alle de Øvrige ville samles til forskjellige Riger, der ethvert især vil have en vis Deel af Fred og Herlighed. Ville Methodisterne have deres Himmel? Jeg vover at sige, at dersom John Wesley aldrig hører Evangeliet i Aaland-verdenen, vil han erholde al den Lyksalighed og Herlighed, som han nogensinde forventede. Paa samme Maade forholder det sig ogsaa med Andre, men jeg omtal er ham, fordi han er en velbekjendt Charakter. I disse Riger ville Menneskene være ligesaa forskjellige, som de ere her. Igjennem de tufinde Aar ville Menneskene have Anledning til at være Presbyterianere, Methodister eller Bantre, men det vil ikke blive dem tilladt at forvalte i Guddommens Navn, hvilket nu er Tilsældet. Nei, men ethvert Knæ skal boje sig og enhver Tunge bekjende til Guds Ere, at Jesus er Christus. Dette er en haard Lærdom for vores Omgivelser, for dem, som ikke troe vor Religion. Hvad vide de om Bibelen, Himmelten, Engle eller Gud? Intet. De have ikke den mindste Forestilling om disses sande Væsen, endføjnet de sole en guddommelig Indslydelse, der kommer fra Himmelten og leder dem til at ynde det Gode, men om Gud, fra hvem alt Godt kommer, vide de Intet.

Jeg har talt længe nok for Nærværende. Jeg haaber og beder, at de Sidste-Dages Hellige ville beslutte sig paa at blive virkelige Hellige. Jeg beder ikke Gud at gjøre Eder hellige, thi han har gjort, hvad der kan gjores for en falden Verden. Jeg beder Eder, Sidste-Dages Hellige, at leve overeensstemmende med Eders Religion, og maa Gud hjælpe Eder dertil. Amen.

Præsident Youngs Besøg i de nordlige Setlementer.

(Fra „Deseret News.“)

(Fortsat fra Side 23.)

Forsamlingen.

Det store Tabernakel var som almindelig ved saadanne Leiligheder overfyldt. Ogdens Sangchor, der er belysendt for sin Dygtighed, assang en Psalmie, hvorefter Eldste Woodruff aabnede Forsamlingen med Bon. Eldste Joseph F. Smith benyttede de efter 45 Minutter til at gjøre nogle Bemærkninger, der mest hentydede paa de daglige Forholde. Han fremhævede den bedste Maade at dyrke Gorden paa. Agerdyrkere, sagde han, skulle able Hvede og andet Korn, men ikke Ukrudt, hvorfør det var nødvendigt, at Sædekorset var af bedste Slags og frit for Ugresfro. De skulle anlægge henførtsmæssige Frugthaver og Agre og lægge Blid paa at opdrætte gode Heste, Hornqvæg og Faar, samt betale sin Tiende i rette Tid. Han henviste til sine Ungdomskrindringer, fra den Tid da hans Moder (Hyrum Smiths efterladte Hustru) endnu levede, thi hun betalte altid sin Tiende med Noigtighed, og da det ved en vis Leilighed blev hende forklaret, at hun, som Enke, der havde en stor Familie, der var afhængig af hende, ikke behovede at betale Tiende, svarede hun, at hun, ved at betale Tiende, erholdt saadanne Belsignelser, der satte hende i stand til at forsørge sig selv og Familie uden hjælp af Tiendecontoret. De Hellige, der betale Tiende, ville vorde velsignede. Deres Marker, Kreaturer og hvad de besidde ville vorde frugtbare og mangfoldig gjores.

Eldste Woodruff talte derefter i 35 Minutter. Han bekræftede Eldste Smiths Bemærkninger, og dvælede ved Vigtighe-

den af at betale Tiende. Han ansorte fra Propheten Esaias, hvorledes Propheterne bestuede dette Værk og tydelig havde forudsagt de Helliges Komme til dette Land. Abenbaringens Land var nødvendig i Nutiden til at lære de Hellige deres Pligter, og uden den kunde Guds Gjerning ikke komme til Udførelse. Han dvælede ved Hjemmogelsen af Græshopperne. Det var et Under, at Noget af Afgroden blev tilbage efter disse graadige Insecters Nærværelse. Deri kunne vi tydelig see Guds Haand. Dette er os en Advarsel. Præsidenterne Young og Kimball have prediket for os om at sammenpare det oversledige Korn, men deres Raad ere ikke blevne paaagtede som de burde. Græshopperne have nu viist os Nødvendigheden af at give Agt paa vores Lederes Raad. Ville vi nu drage Fordel af denne Belærelse?

Forsamlingen sluttedes med Bon af Eldste A. M. Münster.

Eftermiddags-Forsamlingen aabnedes paa sædvanlig Maade Kl. 2, og Eldste Geo. A. Smith talte i 71 Minutter. Han talte om den Medfart, dette Folk har været underlaaft af de Forenede Staters Regjering, og om hvorledes Herren havde formildet Regjeringen imod os fra Tid til Tid, indtil vi nu nyde de samme Retigheder, som ere almindelige i de andre Territorier. Han talte angaaende Hjemmefabrikationen af Klædevarer og andre Artikel, samt om Dyrkningen af Sukkerrør og andre nyttige Væxter. Han bemerkede, at de første Fabrikker til Forsærligelsen af Uld- og Bomuldsvarer, den første Kardemaskine, Papirmølle og det første

Bogtrykkeri vare oprettede af Præsident Young. Derefter paamindede han de fremmede Bredre om Nedvendigheden af at de forstassede sig Borgerret, som de Forenede Staters Borgere, paadet de, ifølge de Forenede Staters Hjemstavnsløve, kunne have Ret til en Deel Jord uden Betaling.

Efter ham talte Eldste Geo. Q. Cannon i 49 Minutter, og efter Sang sluttedes Forsamlingen til næste Dag kl. 10 Forniddag med Bon af Eldste Lorenzo Snow, der var ankommen fra Bog Elder County denne Morgen i Bisshop Alfred Gordons Selfab.

Ogden, den 19de August 1868.

Ogden o: dens Nærhed holder Festdag. Faner vaie fra enhver Flagstang i Byen, og Folket opmuntres ved Hornmusik.

Længe før Forsamlingstiden denne Morgen var der paa Beiene en livlig Bevægelse af Vogne, der bragte Folket fra de omkringliggende Settlementer til Forsamlingen.

Fabrikken for Uldvarer eies af d'Hrr. Randall, Pugsley & Co., og er nylig opført. For at Præsident Young og Folge kunde have Lejlighed til at see Fabrikvens Maskinværk, ledsgade Br. Randall Selstabet til Fabrikken denne Morgen og satte Maskinen i Bevægelse, thi paa Grund af Festen var den ikke i Gang. Bygningen er af Steen, 90 Fod lang, 35 Fod bred, og kostet med Maskineriet henimod 51,000 Dollars.

Forsamlingen,

der var talrig besøgt, aabnedes med Sang og Bon. Eldste A. M. Musser sagde, at vi vare komne tilsammen for at høre Noget, der kunde tjene til vor Opbyggelse og Trost. Dersom Præsident Young og hans Brodre ikke solede, at de kunde gjøre Folket noget Godt, vilde de visseligen ikke

reise iblandt os som de gjøre. Han talte om Neenlighed, om at bygge Husene saaledes, at de kunde have Lustvegning og være sunde at beboe, paadet Helbrede maatte blive bevaret. Han sagde, at vore Ledere ville meget gjerne, at vi skulle betale Tiende og Fastoffer, samt sørge for Underholdning for de Tattige, som ere iblandt os. De Hellige skalde ikke lades sig hindre i at betale Tiende fordi Græshopperne harde anrettet megen Skade. Det er øste Tilfældet, at nogle Maabøiere den hele Byrde, men saaledes skalde ikke være.

Præsident Young sagde: „Jeg vil tale lidt angaaende vor Tro og Lydighed mod Himmelens Besalinger. Vi ventet naae den fuldkommenhed, hvorom Broder Musser talte, at vore Bestrebelser ville blive forenede i Udsørelsen af det store Formaal — Guds Riges Opbyggelse paa Jorden. Vi skalde leve saaledes, at Alabenbaringens Aaland kunde være hos os, thi da kunde vi hjælpe Guds Billie paa samme Maade som Bon hjælpe Forældrenes. Vi kunne maaske tænke, at det er et vanskeligt Forehavende, hvilket det ogsaa er, men den største Vanstelighed, vi have at overvinde, er at bringe os selv til fuldkommen Lydighed. Kjødet er saaledes af det Onde besmittet, at vi have vanskeligt ved fuldkommen at underlæste os Guds Billie. Vi ere ikke, som Sidste-Dages Hellige, kaledede til at underlæste os en ond Konges Besalinger, men at adlyde den Besaling, at elste og tjene Gud af vort ganste Hjerte. Vi troe at være det bedste Folk paa Jorden, og vi vide, at dersom Herren har noget Folk eller nogle Benner paa Jorden, saa er det de Sidste-Dages Hellige, thi vi alene have annammet den eneste Saliggjørelsels Plan. Vi vide, at vi skulle aflade fra Synden og oprette Guds Zion. De Helle ere blevne givne mange Gaver, Nogle

Troens, Nogle Prophetiens, Nogle Viisdoms Gave, hvilken sidste synes at være mere sjælden end alle andre. Om den Familie eller det Folk, som gør sig Umage med at bringe sig selv i Forlegenhed, sige vi, at de manglende Viisdom. Hvis et Barn tager en Barbeerkniv, vil det ikke forstaae sig paa dens Brug; om det finder Forgißt, forstaaer det ikke bedre end at drække den. Mange af dette Folk ere ligesom Born og have ikke Viisdom nok til at foruge for sig selv.

Viisdomsgaven skalde føges af Folket, paadet deres Liv kunde indrettes saaledes, at Guds Rige kunde blive opbygget paa Jorden. Folket mangler Betænkshed. De ere fædige at antage Jesu Bud til Disciplene: „Sorger ikke for den Dag imorgen,” men Christus talte kun til Disciplene og ikke til Folket. Antag, at den ganste Verden vilde have annammet

Evangeliet, maatte den ikke vedblive at pleie, saae, høste og forsørge sig selv? Medens Disciplene var ude i Evangeliets Tjeneste, maatte Folket foruge for deres timelige Hornodenheder. De vare undentvist fattige ligesom Apostlerne, valgte af Joseph Smith. Engang kom Petrus til Frelseren og sagde, at han maatte betale Skat, og da han ingen Penge havde, sagde Jesus til ham, at han skulde sangen i Fisk, i hvis Mund han fandt de fornødne Penge.

Dengang de tolv Apostler blevne valgte i denne Uddeling, blev det sagt til dem, at de ikke skalde arbeide med deres Hænder, men prædike Evangeliet for Jordens Nationer. Inden eet Aar var omme havde dog nogle af dem begyndt at befestige sig med Handelsforretninger, og de faldt fra Evangeliet.

(Fortsættelse.)

Skandinaviens Stjerne.

Den 1ste Novbr.

Paamindelse.

(Fra „Millennial Star.“)

Det vilde være godt, om Menneskeslægten altid fornuftigen vilde betragte den virkelige Ende af og Hensigten med den Provæstand, vi for Nærværende ere stillede i paa denne Jord, at Menneskene derefter kunde indrette deres Levnet, og bestanden i deres Handlinger og under alle Omstændigheder øre og forherlige den store Ophavsmænd til deres Tilværelse. For at vor nærværende Tilværelse kunde blive en virkelig Provæstand, og for at Enhver kunde lægge for Dagen hvilken Retning de vilde vælge, var det en Nødvendighed, at det Onde blev indrommet Plads paa Jorden, thi der maatte være en Modsatning til det Gode, uden hvilken der ingen Tillokkelser og Fristelser vare blevne for Menneskene. Derved, at vi ere underkastede Tillokkelser til at vige fra Pligten, og mange Slags Fristelser, have vi Lejlighed til at give tilkjende, enten vi ville følge Sandhedens Wei til evigt Liv eller Bildfarens til Fordommelse. Vi sige, at Frihed er givet Menneskenes Born til at vælge og til at handle efter Valget, thi Sandheden twinger ikke og Bildfarens har-

ænzen Kraft dertil, der er derfor frevet: „Men denne er Dommen, at Lyset er kommet til Verden, og Menneskene elstede mere Mørket end Lyset, thi deres Gjerninger vare onde. Hver den, som gør Øndt, hader Lyset og kommer ikke til Lyset, at hans Gjerninger ikke skulle overbevises ham. Hvo, som over Sandhed, kommer til Lyset, at hans Gjerninger maae blive aabenbarede, thi de ere gjorte i Gud.“ (Joh. 3, 19–21.)

Evangeliet, Saliggjørelsens Plan i sin Skjønhed, Simpelhed og Kraft, afpasset ester ethvert formstigt Bæsens Forholde og Charakter, fra den meest Ydmyge til den meest Ophoede, fra den meest Uoplyste til den, der har en omfattende Forstand, tilkendegiver i alle dets Virkninger og Egenstaber den uendelige Blisdom, hvori det har været forsattet, om man kan sige, at det har havt nogen Begyndelse, og det vil fuldbyrde Hensigten, hvori det er givet, ligesaa sikkert, som Sandheden overvinder Bildfarelsen. Evangeliet med dets mange Gaver og Belsignelser er alder blevet aabenbaret; Præstedommet eller Fuldmagten til at administrere dets Ordinancer og til at lære Menneskene dets Love, er alder gjengivet i disse vore Dage formedest Propheten Joseph Smith, til stor Glæde og Frejd for Tusinder ester Tusinder af de Retskafne og Oprigtige, der nu vide med Bisped formedest Bidnesbyrdet af den levende Guds Vand, der er skenket dem paa Grund af Trofasthed og Lydighed mod Evangeliets Forstrifter, at det vijseligen er til Frelse for Enhver, der annermer det i Tro og vedbliver i Lydighed mod samme.

Simelem de mange stridende Fremstillingssmaader af Evangeliet, der dog øste er meent oprigtigt fra Fremstillerens Side, hvilket har sin Grund i Mangl paa Kundstab om Evangeliets sande Bæsen, Kræster og Ordinancer, maa man bringes til at spørge, om hvorledes det er muligt at bekomme Bisped om hvilket af de mange forskalde Evangelier, der fremstilles paa saa forskellige Maader, er det sande og som har de frelsende Egenstaber. Svaret paa en saa hoist vigtig Horespørgsel vil indeholde Evangeliets Betydning, som den kan anvendes paa nærværende Provestand, med andre Ord, det vil indeholde den Deel af Himmelens Billie, som er aabenbaret til vor Veiledning i denne Tid, og hvis Adlydelse og trofaste Udholdenhed i sammes Udførelse vil gjøre os til „Guds Arvinger og Christi Medarvinger,“ og sætte os i stand til at arve en celestial Herlighed. Dette Evangelium, i dets fuldeste Betydning, indeholder al Sandhed, alt Godt og al Kundstab, der har noget Værd, baade om det Nærværende, Forbigangne og Tilkommende, hvorfor det, der er anvendeligt paa vor nærværende Stilling, kun er en meget lidet Deel. Denne forholdsvis lille Deel kan ikke være, hvad vi forudsætte, nemlig et fuldkomment Middel til en celestial Saliggjørelse, hvilken er den eneste Saliggjørelse, der hentydes til i denne Afhandling, medmindre der vare nogle bestemte Methoder udpegede, hvorved vi med Bestemhed kunde vide, om den Ven vi vandre paa, er overensstemmende med Guds Billie, om de Besalinger, vi adlyde, ere aabenbarede fra Himmelten til at befordre vor høieste Interesse og Befærd, og til at veilede os paa vor Vandring og under alle vores Forholde.

Hvorledes kunne vi iblandt saa mange forskellige Troesbekendelser, der nu blive fremsatte, vide hvilken af disse der er det sande Evangelium, som er omtalt som en „Guds Kraft til Saliggjørelse for hver den, der troer?“ De samme Opteg-

nelser, der forklare Evangeliet paa denne Maade, hvilke Optegnelser ere anerkjendte af Christenheden som den rette Troesgrund, meddele os ogsaa et Punkt af de Lærdomme, vor Frelser fremsatte, da han vandrede paa Jorden. Det er nedstrevet hos Johannes 7, 17.: „Dersom Nogen vil gjøre hans (Guds) Willie, han skal kjende om Lærdommen er af Gud.“ Forsommelser af denne Forstrifts Adlydelse, vilde, efter hvad Paulus forudsagde, have „Trasaldet til Folge“ og bevirke, at mange Religionsbekjendelser, stridende mod hverandre, skulle fremkomme, og dette er nu meget fremhæftende og populairt.

Der spørges maasee videre: „Er der ingen anden Maade til Opnaaelsen af en sikker Kundstab, om hvilken den sande og hellige Saliggjørelsens Plan er?“ Der er strevet: „Mon Du kan finde det, Gud haver randsaget?“ (Joh. 11, 7.) Ligeledes: „Det sandelige Menneske fatter ikke de Ting, som høre Guds Aaland til, thi de ere ham en Daarlighed, og han kan ikke kjende dem, thi de bedømmes aandeligen“ (1 Cor. 2, 14.); og hvorledes kan Guds Aaland erholdes, mon uden ved Lydighed mod Evangeliets Forstrifter? Det synes tydeligt af de Lærdomme, som Evangeliet indeholder, at der er ingen anden Maade for os, hvorved vi kunne komme til Kundstab om hvorvidt det er sandt eller ikke, end ved at være lydige mod dets Principer.

Siden vi nu have anført af Frelserens Ord, det han har sagt vi have at gjøre for at kjende om Lærdommen er af Gud eller ikke, vil det ogsaa være rigtigt at undersøge om en Person kan vide, enten han vandrer paa Saliggjørelsens Vej eller ikke, paadet at vi, om der er noget Middel til at vide dette, kunde i Oprigtighed være Herren vor Gud.

Apostelen Johannes har bevidnet: „Derpaas vide vi, at vi kjende Christus, naar vi holde hans Bud“ (1 Joh. 2, 3.), og at kjende Christus ved at holde hans Bud, gives os ved hans Aaland, hvilken „randsager alle Ting, endogsaa Guds Dybbeder,“ og dygtiggør os til at vandre i Lyset, og kjende for os selv, at vi leve under Rydelsen af Guds Velbehag.

Frelseren sagde: „Dersom I blive i mine Ord, ere I sandelig mine Disciple, og I skulle forstaae Sandheden, og Sandheden skal frigjøre Eder.“ (Joh. 8, 31.) Dersom vi frigjores fra Syndens Herredonne ved at blive i „Christi Ord,“ ville vi da ikke kjende, at vi ikke mere vandr i Mørke og Uvished?

Det Foregaaende, endstjordt fortsattet, maae vi forudsætte er tilstrækkeligt til at befremste, at der er et Middel beredt, hvorved Menneskene kunne kjende, om det Evangelium, der predikes af de Eldste i Jesu Christi Kirke af Sidste-Dages Hellige, er Guds Sons Evangelium, hvilket Jesum Christum og hans Apostler lærte i fordums Dage, og tillige, at der er et Middel til at kjende for sig selv, om man vandrer i virkelig trofast Lydighed til Guds Besalinger.

At forholdsvis funaa i Verdens forskellige Tidsalderes have underkastet sig Evangeliet, og ligeledes nu fun et lidet Antal annanumer det evige Evangeliums Fylde, og agter dets Forstrifter, synes at være forunderligt, især da dets Forstrifter ere saa tydelige, dets Begjæringer saa velgrundede at rette sig efter, og dets Hensigt saa omhyggelig beregnet paa at bringe os Lyksalighed, Ophoelse, og føre os tilbage til vor Faders og Guds Nærværelse, men dette skulle ingenlunde formindse vore

Bestræbelser eller hindre os i at gjøre det Gode, hellere opnuntre os til fornyet Glid indtil det Yderste, for at udføre enhver Pligt, der henhører til vor Salig-gjorelse, paadet vi ikke maae blive besværet ved Sjælefjendens Kunstigreb, og lide Skibbrud paa vor Tro.

Correspondance.

Amerifa.

Saltsæstad, den 15de September 1868.

President Jesse N. Smith.

Kjære Broder.

I folge Øste vil jeg nu sende Dem
nogle få Nyheder.

Udsigterne for dette Mars Usgrode ere gode, ja langt bedre end man kunde forestille sig paa den Tid af Sommeren, da Græshopperne biensgade Territoriet.

Gernbanearbeidet er til megen Nutte for os, da det bringer en Deel Midler ind i blant vore Folk.

Græshopperne ville visseelig lære de
Hellige, der ikke have tilstrækkelig Tro paa
Herrens Ejeneres Raad, at oplægge det
overslodige Korn istedetfor at sælge det,
til at handle efter vore Lederes Ord.

Det østlige Jernbanecompagni har nu Inspektorer paa den sydlige Side af Saltøen, for at undersøge Terrainet, hvilket viser os, at den endelige Bestemmelse endnu ikke er fattet, om hvorvidt Jernbanen skal lægges nordenfor eller paa søndre Side Saltøen. Det østlige Compagni onstår, at Præsident Young vil paatage sig Forsærdigelsen af Banen fra Weberflodens Munding og 150 engelste Mile vestover, hvilket han ogsaa uden-twivl vil gjøre.

Den største Deel af dette Aars Emigranter er ankommen, og det med glade Hjerter. Nogle Compagnier have tlbagtaget Reisen over Sletterne vaa hen-

ved tre Uger. Næste Aar ville Emigranterne upaatvivlelig kunne foretage Reisen med den hurtige Fernbanebefordring.

Mange Fremmede besøge vor Stad,
langt flere dette Aar end tidligere. Deres
Besøg ville uidentvivl tiltage, naar Fern-
banen endnu mere nærmer sig vor Sted.
Igaard vare to fornemme Herrer fra Fran-
rig her paa Contoiret (Historiestriverens
Contoir). Aeldste Geo. A. Smith gav
dem en Beretning om vort Land.

Til Præsidenten indlober en Mæsse af Breve, hvori der gjøres Forespørgsler angaaende vort Land og vor Religion. Mange, som agte at skrive om os, henvende sig til Præsidenten for at erholde Stof og Underretning angaaende vort Folk, Religion, Agerdyrkning, om vores historiske Hjælpekilder og om vores Fa- bricker.

Nogle af vore Kjøbmænd ere allerede
i dette Aar paa deres anden Reise til
Staterne efter Varer.

Omdendskjont Præsidenten havde Jernbaneauliggender at ivaretage, har han dog foretaget en Reise til de nordlige Setlemerter, og er nu paa et Besøg til Guab, Utah og San Pete Countyer.

Deres Broder og Ven
Nob. L. Campbell.

Parowan, Utah, den 15de September 1868.

Kjære Broder, Jesse N. Smith.

Det lange og lykkelige Besjendtskab med Dem, og den interessante Grindring om mangen en selvstabelig Conversation, vi have haft med hinanden, samt Broderskabs Baand, tillader mig ikke at være taus. Jeg tænker paa Dem meget ofte, og kan sige, at jo længere jeg lever bliver mine Følelser varmere for Dem og de Mænd, hvilke hellige sig Sandheden's Sag.

Jeg antager, at en lidet Beretning fra Deres Bjerghjem vil være af Interesse for den Pilgrim, som tilbringer Tiden i et fremmed Land med at forfremme Bions Sag. Siden De forlod os er her ikke forefaldet Noget, der især deleshed behøver at omtales. Tingene gaae sin sædvanlige Gang, med en eller anden tilfældig Begivenhed til at forstyrre den eensformige Scene, og som kan vække os til Grindringen om vore Pligter og vor nærværende Stilling.

Efter hvad jeg ved er Deres Familie og Venner i Besiddelse af god Hæbrede, men hvad mig selv angaaer, kan jeg sige, at jeg ikke har mere end nødvendigt.

Alle de, der vare gaaede til Jernbanens Ende for at hente Emigranter, ere endnu ikke komne tilbage. Det Compani, som benyttede Heste til at trække Bognene, ankom for to Uger siden. Idag ankom William West, der fulgte den sidste Afdeling, og han beretter, at det er gaaet vel med vore Dreng, og at de snart kunne ventes hertil.

Vore Dreng have faaet megen Ufsl

for den Slags Civilisation, som de have seet ved Larime og Benton. (Med Enden af Jernbanen fra Staterne vestover.)

Vi have en rig Høst. Kornet bliver meget bedre end vi tidligere kunde troe, saa her vil blive Overslodighed for Enhver i dette Aar.

Fra Dixie (de sydligste Seilementer, hvor Bomuldsavl er i Opkomst) meddeles, at Afgroden er god.

I denne Tid bringes Frugter hertil i uhyre Quantitet. Bognæs af Ebler, Blommer, Druer, Fersener og flere Sorter bringes daglig hertil, saa man næsten skalde troe, at vi boede i Centrummet af en Viingaard. Tingene blive mere og mere gunstige for os; Produkterne tiltage overmaade.

Vi have intet Eksempel paa, at en sandig og ubeboet Ørken, en usrugbar Slette er bleven forandret til et elskværdigt Paradies, med Viinbjerge og Frugthaver, men her i dette Land er det skeet, som en Folge af Himmelens Velsignelse.

Præsident Young agter at tilbringe Vinteren i St. George, og har dersør ladet opføre Bygninger der paa Stedet. At Præsidenten kommer her ned i Syden, vil gjøre den sydlige Deel af Territoriet til et interessant Sted. Enhver Ting synes lovende for de Trofaste, da det tydeligt kan forstaaes, at Guds Værk vil tilstige, indtil der ikke er Nogen til at gjøre det onde, eller til at modsætte sig Herrens Willie.

Deres i Evangeliet,
Joseph Fish.

Sværrig.

Stockholm, den 7de October 1868.

Præsident Jesse N. Smith.

Kjære Broder.

Overeensstemmende med vor sidste Aftale vil jeg herved sende Dem en lidet Beretning om mine Bevægelser i Sværrig.

Samme Dags Aften som jeg forlod København, bivaanede jeg en stor Førsamling i Malmö, der for storstedelen bestod af Hellige. Næste Dag fortsatte Reisen til Jonkoping, hvor jeg træf Broder Pedersen, Præsident over Goteborg Conference. Aftenen tilbragtes i de Helliges Førsamling, hvor Enhver syntes at være fuld af Glæde i deres Hjerter.

Dagen efter fortsatte jeg Reisen nordover, og Kulden begyndte at sole. Jeg logerede i Halsberg til næste Dag, og ankom samme Eftermiddag hertil, hvor jeg med megen Glæde blev modtaget af Præsident Olsen.

Loverdagen den 3die dennes Kl. 10 Formiddag begyndte Conferenceforhandlingerne, hvortil mange gode, unge og oplyste Missionairer havde indfundet sig. De afgave deres Beretninger fra Conferenceens forskjellige Dele, og efter de afgivne Rapporter at domme, synes Guds Værk at vinde Fremgang. Om Eftermiddagen og Søndagen fortsatte Conferenceen, og som det lød til være alle lyk-

elige ved at være tilstede ved dette Møde. Her ere i Sandhed mange gode Hellige, både Mand og Kvinder, der ville gjøre hvad de formaae for at understøtte dette Værk, samt beslutte sig paa at leve et reent og helligt Levnet, og hvad kunne vi forlange mere?

Førleden Aften havde vi efter en god Førsamling, og de Hellige vare fulde af den Kjærlighed, der gør sig gjældende iblandt Guds Folk.

Conferencen tæller 425 Medlemmer og 10 Missionairer. Der leies 8 Førsamlingslocaaler, for hvilke betales en aarlig Leie af 900 Rdlr. svenskt Rmt.

Siden sidste Conference ere 46 blevne døbte.

Broder Olsen har de Helliges Til-lid, og han arbeider iblandt dem som en Fader.

Jeg haaber, at De vil erindre mig i Deres Bonner, da jeg visselig behøver al den Hjælp, jeg kan faae.

En kjær Hilsen til Dem fra Broder Olsen og

Deres Medarbeider
C. D. Fjeldsted.

Nyheder.

Spanien. Beretningerne fra dette Land lyde hidtil om afvegrende No-lighed og Forstyrrelse. Hvis man tor troe, hvad der skrives i Breve fra Spanien til Frankrig, er Borgerkrigen allerede i Anmarsch. Bisstoppen af Tarragona skal nemlig have besat Stadens Omegn med 2,000 Mand. Denne Bisshop har reist den saakaldte Carl den Syvendes Banner. Han stildres som en fanatisk, forvoven Mand, der synes at have valgt Middelalderes krigslystne Prælater til sine forbilleder.

At Omvæltningen i Spanien føles som en stor Ulykke i Kirkestatens Clerikale Kredse, ligger i Sagens Natur. Journal de Bruxelles holder en Correspondent i Rom, der udstoder følgende Hjertesuk: „De spanske Begivenheder have gjort en stærk Virkning paa os saavel i moralst som i materiel Hensende. Moralst, fordi det er en stor katholisk Magt, der skyter sammen. Materielt, fordi Fordelens Baand, det livlige Samqvem mellem Rom og Spanien hører op. Fra Spanien sik vi hvert Aar kirkelige Gaver til et Beløb af 6 Millioner Francs (?). Desuden udredede Spanien en Mængde andre Ydelser, hvoriblandt aarlig 120,000 Francs til Peters-kirkens Bedligeholdelse; ogsaa levede mange Agenter ved Congregationerne af spanske Penge, og alt dette vil nu ophøre!“

Det nye Blad Novedades, der tager Ordet for en spansk Union, opstiller følgende Program for den indre Politik: „Religionsfrihed, Ophævelsen af Kloster og religiøse Samfund og Corporationer; almindelig Stemmeret; Undervisningsfrihed; Fristoler med tvungen Elementarundervisning; Formindstelse i Universiteternes Antal; Communalsfriheder; Aftaffelse af Coloniministeriet, samme Love for Colonierne som for Moderlandet; Pressefrihed, Associationsfrihed og Decentralisation; Aftaffelse af Dodsstraf; Ophævelse af Consumptionen; Reform i Toldtarifen; Reorganisation af Gendarmeriet og Ophævelse af Lotteriet som Statsindtægt.“

Dronning Isabella opholder sig for Nærværende paa Slottet Pau i det sydlige Frankrig. Om hendes Frentidsplaner gaaer der modsatte Rygter. Ifolge enkelte Blade skal Paven have tilskrevet hende, at hun altid vilde være ham en hjør Gjæst i Rom, men at hun i sin egen og Kirkens Interesse dog gjorde bedst i foreløbig at holde sig i Nærheden af den spanske Grænse. Den 7de dø. hed det imidlertid i Florents, at Paven allerede havde givet Ordre til, at en Krigsørret fulde afgaae til Marseille for at stille sig til Dronningens Raadighed.

Blandinger.

Gordstjælet i Amerika. De Ødelæggelser, der ere forsaaresagede ved denne forfærdelige Katastrofe, synes at være langt større, end man efter de første Meddelelser havde formodet. Jordrystelserne have strakt sig i det Nordlige af Landet lige til Californien, og i det Indre have de hobet Ruiner paa Ruiner i en uhyre Udstrækning fra Kysten. Om disse Ødelæggelser i Minedistrakterne i det Indre af Landet meddelede de new-yorkiske Blade følgende nye Enkeltheder. Den forfærdeligste af de endnu meddelede Ødelæggelser, hedder det, er den fuldstændige Lilintetgjorelse af Byerne Puno og Cerro med alle deres Beboere. I Puno fandtes der 30,000 Indbyggere; Byen ligger midt i Andesbjergene, omtrent under samme Bredegrad som Arequipa. Ligesom Cerro del Pasco er den bygget ovenpaa bearbeidede Solvminer, det vil med andre Ord sige, ovenpaa uhyre Huler, der ere blevne udgravede af Arbeiderne i Lobet af to eller tre Karrhundreder. Gordstjælet har aabnet disse Huler; det har dannet et stort Svælg, af hvilket hele Byen og Befolkingen ere

blevne slugte i et Dieblik. Kun nogle Nyttere ere undslupne. Man troer, at andre Minedistrister have deelt Stjæbne med Puno. Byen Guzeo er ligeledes blevne aldeles tilintetgjort, og de Fleste af Befolkningen ere dræbte. I Areia har man været Bidne til et forsædeligt, strældjagende Skue. Under Jordstyrelsen saae de Personer, der vare ilede til den sydligde Deel af Byen, med Et Jordenaabne sig og mere end 500 Mumier stige langsomt op deraf i lange Rekker, parallelt med Havet. Alle disse Mumier visste sig i den samme Stilling med Hænderne foldede under Hagen, hævede Kne og Hodderne boiede ind under det hentorrede Legeme. Aldrig havde man i en saa kritisk Stilling set et forsædeligere Syn. Man kan dog imidlertid forklare dette Phænomen uden at behove at tage sin Tilflugt til et Mirakel. Paa det Sted, hvor Mumierne ere komne op af Jorden, var der nemlig en gammel Kirkegaard, hvorom det altid havde hedt, at de deri Begravne alle vare balsamerede, og som i et Aarhundrede ikke havde været benyttet. Mumierne vare Ligene af Indianere, der vare døde efter den spanske Grobring, men begravne paa Indianeres Viis. I Tambo vilde en spansk Monk benytte Jordstjælvet og Oversvømmelsen til at fremstaae som Prophet og Mirakelmager. Da Mengden strømmede ud af Byen for at begive sig til de nærliggende Hoie, standsede han Folk og udbredte sig om, at man ikke behovede at nære Frygt for Havet; han fulde i Guds Navn berolige det. Henved 500 Personer lod sig forfare af den gamle spanske Overtro; de dannede en Proceszion omkring Munken og gav sig paa Beien ned til Kysten, idet de assang Lovsange. Havet standsede imidlertid ikke sine Ødelæggelser ved Præstens Nest; en uhyre Bolge slugte ham i et Dieblik tilligemed hans 500 Tilhængere.

Indhold.

Side.

Side.

Bemærkninger af Präf. W. Young 33.	Correspondance	44.
President Youngs Besøg i de nord-	Nyheder	46.
lige Settementer 39.	Blandingar	47.
Redaktionens Bemærkninger (Påmin-		
delse) 41.		

„Skandinaviens Stjerne“ udkommer den 1ste og 15de i hver Maaned og saaes paa Contoiret i Lorenzengade Nr. 14 1ste Sal til venstre og paa alle Kongelige Postcontoarer.

Kjøbenhavn.

Udgivet og forlagt af Jesse N. Smith.

Trykt hos F. E. Bording.